

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

21. december 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – unionsborgerskab – artikel 21 TEUF og 45 TEUF – unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område – arbejdstager, der har erhvervet statsborgerskab i værtsmedlemsstaten og samtidig bevaret sit oprindelige statsborgerskab – direktiv 2004/38/EF – artikel 3 – berettigede personer – artikel 2, nr. 2), litra d) – familiemedlem – slægtninge i opstigende linje, som forsørges af en arbejdstager, der er unionsborger – artikel 7, stk. 1, litra a) og d) – retten til ophold i mere end tre måneder – bevarelse i værtsmedlemsstaten af status som person, der forsørges – artikel 14, stk. 2 – bevarelse af retten til ophold – forordning (EU) nr. 492/2011 – artikel 7, stk. 2 – ligebehandling – sociale fordele – sociale ydelser – urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system«

I sag C-488/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Court of Appeal (appeldomstol, Irland) ved afgørelse af 27. juli 2021, indgået til Domstolen den 10. august 2021, i sagen

GV

mod

Chief Appeals Officer,

Social Welfare Appeals Office,

The Minister for Employment Affairs and Social Protection,

Irland,

The Attorney General,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen, afdelingsformændene A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan, F. Biltgen og N. Piçarra samt dommerne S. Rodin, P.G. Xuereb,

* Processprog: engelsk.

L.S. Rossi, A. Kumin (refererende dommer), N. Wahl, I. Ziemele, D. Gratsias og M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. oktober 2022,

efter at der er afgivet indlæg af:

- GV ved D. Shortall, SC, P. Brazil, BL, og solicitor S. Kirwan,
- Chief Appeals Officer, Social Welfare Appeals Office, Minister for Employment Affairs and Social Protection, Irland og Attorney General ved Chief State Solicitor M. Browne samt A. Delaney og A. Joyce, som befuldmægtigede, bistået af N.J Travers, SC, og A. Carroll, BL,
- den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vlácil, som befuldmægtigede,
- den danske regering ved M. Jespersen, C. Maertens, V. Pasternak Jørgensen, M. Søndahl Wolff og Y.T. Thyregod Kollberg, som befuldmægtigede,
- den tyske regering ved J. Möller, R. Kanitz og N. Scheffel, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved E. Montaguti og J. Tomkin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. februar 2023,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 7, stk. 1, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77, berigtiget i EUT 2004, L 229, s. 35).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side GV og på den anden side Chief Appeals Officer (direktøren for klagemyndigheden, Irland), Social Welfare Appeals Office (klagemyndigheden på området for social beskyttelse, Irland), Minister for Employment Affairs and Social Protection (ministeren for beskæftigelse og social beskyttelse, Irland), Irland og Attorney General (statsadvokaten, Irland) vedrørende tildeling af en invaliditetsydelse til GV (herefter »invaliditetsydelsen«).

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EF) nr. 883/2004

- 3 Afsnit III i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1, herefter »forordning nr. 883/2004«) indeholder kapitel 9 med overskriften »Særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse«. Den nævnte forordnings artikel 70, der er indeholdt i dette kapitel, og som har overskriften »Almindelig bestemmelse« fastsætter:

»1. Denne artikel finder anvendelse på særlige, ikke-bidragspligtige kontantydelse, der tilkendes i henhold til lovgivning, som på grund af sin personkreds, mål og/eller betingelse for ret til ydelse, har træk både fra lovgivning om social sikring, som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og fra social bistand.

2. Med henblik på dette kapitel forstås ved: »særlige, ikke-bidragspligtige kontantydelse«: ydelse som:

[...]

c) er opført i bilag X.

[...]«

- 4 Bilag X til den nævnte forordning, der opregner de »[s]ærlige ikke-bidragspligtige kontantydelse« som omhandlet i forordningens artikel 70, stk. 2, litra c), bestemmer, at for så vidt angår Irland omfatter disse ydelse »[i]nvaliditetsydelse (Social Welfare Consolidation Act 2005, del 3, kapitel 10)«.

Forordning (EU) nr. 492/2011

- 5 Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT 2011, L 141, s. 1) fastsætter følgende i stk. 1 og 2:

»1. En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, må ikke på grund af sin nationalitet behandles anderledes på de øvrige medlemsstaters område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse.

2. Arbejdstageren nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere.«

Direktiv 2004/38

6 Tredje og femte betragtning til direktiv 2004/38 har følgende ordlyd:

»(3) Unionsborgerskab bør være udgangspunktet for medlemsstaternes statsborgere, når de udøver deres ret til fri bevægelighed og ophold. Det er derfor nødvendigt at kodificere og foretage en gennemgang af eksisterende fællesskabsinstrumenter, der omhandler arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, samt studerende og andre ikke-erhvervsaktive personer med henblik på at forenkle og styrke unionsborgernes ret til fri bevægelighed og ophold.

[...]

(5) For at unionsborgerne kan udøve deres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område på objektive betingelser, der sikrer frihed og værdighed, bør denne ret også indrømmes familiemedlemmer uanset nationalitet. [...]«

7 Det nævnte direktivs artikel 2, der har overskriften »Definitioner«, bestemmer følgende i nr. 2), litra d):

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

2) »familiemedlem«:

[...]

d) slægtninge i opstigende linje [...], som forsørges af unionsborgeren.«

8 Direktivets artikel 3 med overskriften »Berettigede personer« fastsætter følgende i stk. 1:

»Dette direktiv finder anvendelse på enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger, samt familiemedlemmer som defineret i artikel 2, nr. 2), der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne.«

9 Kapitel III i direktiv 2004/38, der har overskriften »Ret til ophold«, omfatter bl.a. direktivets artikel 7 og 14.

10 Nævnte artikel 7 med overskriften »Retten til ophold i mere end tre måneder« bestemmer følgende i stk. 1:

»Enhver unionsborger har ret til at opholde sig på en anden medlemsstats område i mere end tre måneder, hvis den pågældende:

a) er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i værtsmedlemsstaten, eller

b) råder over tilstrækkelige midler til sig selv og sine familiemedlemmer, således at opholdet ikke bliver en byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, og er omfattet af en sygeforsikring, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten, [...]

- c) – er indskrevet ved en privat eller offentlig institution, der er godkendt eller som finansieres af værtsmedlemsstaten i medfør af dennes lovgivning eller administrative praksis, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en uddannelse, herunder en erhvervsuddannelse, og
 - er omfattet af en sygeforsikring, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten, og ved en erklæring eller på anden tilsvarende måde, efter den pågældende persons eget valg godtgør over for den relevante nationale myndighed, at vedkommende råder over tilstrækkelige midler til sig selv og sine familiemedlemmer, således at opholdet ikke bliver en byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, eller
 - d) er et familiemedlem, der ledsager eller slutter sig til en unionsborger, der opfylder betingelserne i litra a), b) eller c).«
- 11 Direktivets artikel 14, som har overskriften »Bevarelse af retten til ophold«, fastsætter følgende i stk. 2:
- »Unionsborgere og deres familiemedlemmer har ret til ophold som omhandlet i artikel 7, 12 og 13, såfremt de opfylder de i disse artikler opstillede betingelser.
- Hvis der i særlige tilfælde er rimelig tvivl om, hvorvidt unionsborgeren eller dennes familiemedlemmer opfylder betingelserne i artikel 7, 12 og 13, kan medlemsstaterne undersøge, om disse betingelser er opfyldt. En sådan undersøgelse foretages dog ikke systematisk.«
- 12 Det nævnte direktivs artikel 16, der er indeholdt i direktivets kapitel IV med overskriften »Ret til tidsubegrænset ophold«, bestemmer følgende i stk. 1:
- »Unionsborgere, der lovligt har haft ophold fem år i træk i værtsmedlemsstaten, har ret til tidsubegrænset ophold på de[n]s område. Denne ret er ikke underlagt betingelserne i kapitel III.«

Irsk ret

Bekendtgørelsen af 2015

- 13 Lovgivningen til gennemførelse af direktiv 2004/38 i irsk ret er indeholdt i European Communities (Free Movement of Persons) Regulations 2015 (bekendtgørelse om De Europæiske Fællesskaber (fri bevægelighed for personer) af 2015), som fra den 1. februar 2016 erstattede European Communities (Free Movement of Persons) (No. 2) Regulations 2006 (bekendtgørelse om De Europæiske Fællesskaber (fri bevægelighed for personer) nr. 2 af 2006) af 18. december 2006 (herefter »bekendtgørelsen af 2015«).
- 14 I regulation 3(5)(b) i bekendtgørelsen af 2015 er »et anerkendt medlem af unionsborgerens familie« defineret på følgende måde:
- »(i) unionsborgerens ægtefælle eller registrerede partner
 - (ii) en direkte efterkommer af unionsborgeren eller af dennes ægtefælle eller registrerede partner, som
 - (I) ikke er fyldt 21 år, eller
 - (II) forsørges af unionsborgeren eller af hans eller hendes ægtefælle eller registrerede partner, eller

(iii) en direkte slægtning i opstigende linje, der forsørges, til unionsborgeren eller til hans eller hendes ægtefælle eller registrerede partner.«

15 Retten til at opholde sig i Irland er indført ved den nævnte bekendtgørelses regulation 6, hvis paragraph (3)(a) er sålydende:

»En unionsborger, der er omfattet af regulation 3(1)(a), har ret til at opholde sig i staten i en periode, der overstiger tre måneder, hvis han eller hun

(i) er arbejdstager eller selvstændigt erhvervsdrivende i staten

(ii) råder over tilstrækkelige midler til sig selv og sine familiemedlemmer, således at opholdet ikke bliver en urimelig byrde for statens sociale system, og er omfattet af en sygeforsikring, der dækker samtlige risici for den pågældende selv og hans eller hendes familiemedlemmer

(iii) er indskrevet ved en uddannelsesinstitution, der er godkendt eller finansieres af staten, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en uddannelse, og er omfattet af en sygeforsikring, der dækker samtlige risici for den pågældende selv og hans eller hendes familiemedlemmer, og ved en erklæring eller på anden tilsvarende måde, godtgør over for ministeren, at han eller hun råder over tilstrækkelige midler til sig selv og sine familiemedlemmer, således at opholdet ikke bliver en urimelig byrde for statens sociale system, eller

(iv) med forbehold af paragraph (4) er familiemedlem til en unionsborger, som opfylder en eller flere af de betingelserne, hvortil der henvises i clause (i), (ii) eller (iii).«

16 Den nævnte bekendtgørelses regulation 11(1) fastsætter betingelserne for bevarelse af retten til ophold i Irland. Bestemmelsen fastsætter følgende:

»En person, der opholder sig i staten i medfør af regulation 6, 9 eller 10, bevarer retten til ophold i staten, så længe han eller hun opfylder de relevante bestemmelser i den gældende bekendtgørelse og ikke bliver en urimelig byrde for statens sociale system.«

Lov af 2005

17 Section 210, subsection (1) og (9), i Social Welfare Consolidation Act 2005 (den konsoliderede lov af 2005 om social beskyttelse, herefter »lov af 2005«) bestemmer:

»(1) Med forbehold af bestemmelserne i denne lov skal en ydelse (»invaliditetsydelse«) betales til en person,

(a) der er fyldt 16 år, men som ikke har nået pensionsalderen

(b) der som følge af et specificeret handicap er væsentligt forhindret i at tage et arbejde (i denne section defineret som »et passende arbejde«) af en sådan art, der, såfremt personen ikke led af det pågældende handicap, ville passe til personens alder, erfaring og kvalifikationer, uafhængigt af, om vedkommende deltager i træning for handicappede personer i medfør af section 68 i Health Act 1970 [(lov om sundhed af 1970)]

(c) der med forbehold af subsection (2) råder over ugentlige midler, som ikke overstiger beløbet på den invaliditetsydelse (herunder enhver forøgelse af denne ydelse), der ville være blevet udbetalt til personen i medfør af nærværende chapter [10], hvis den pågældende person ingen midler havde haft.

[...]

(9) En person har ikke ret til invaliditetsydelse efter nærværende section, medmindre han eller hun har sædvanligt ophold på statens område.«

18 Section 246, subsection (1) og (5), i lov af 2005 er affattet således:

»(1) Et krav, der er fastsat i en af de i subsection (3) nævnte bestemmelser, og hvorefter en person skal have sædvanligt ophold på statens område, indebærer, at

(a) personen skal have sædvanligt ophold på statens område på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, og personen skal fortsat have sædvanligt ophold på statens område efter indgivelsen af denne ansøgning, for at nogen form for ret kan bestå,

(b) personen er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende og har bopæl på statens område i henhold til artikel 7 i direktiv [2004/38] [...]

(c) personen er familiemedlem til en person som omhandlet i paragraph (b),

[...]

(5) Uanset subsection (1)-(4) og med forbehold af subsection (9) skal en person, der ikke har ret til ophold på statens område, med henblik på denne lov ikke anses for at have sædvanligt ophold på statens område.

[...]«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

19 GV, som er rumænsk statsborger, er mor til AC, der ligeledes er rumænsk statsborger, og som opholder sig og arbejder i Irland. AC har i øvrigt erhvervet irsk statsborgerskab ved naturalisation.

20 I perioden mellem 2009 og 2016 opholdt GV sig flere gange i Irland, inden hun hver gang rejste tilbage til Rumænien eller Spanien. Hun har endvidere været økonomisk afhængig af sin datter, som med jævne mellemrum sendte hende penge.

21 Siden 2017 har GV opholdt sig i Irland med sin datter. Eftersom GV's sundhedstilstand blev forværret på grund af gift, ansøgte hun den 28. september 2017 om tildeling af invaliditetsydelsen på grundlag af lov af 2005.

22 Den forelæggende ret har præciseret, at denne ydelse, hvis formål er at beskytte de berettigede personer mod fattigdom, er en social ydelse, der udbetales, uden at den pågældende modtager skal have betalt socialsikringsbidrag. Det fremgår desuden af forelæggelsesafgørelsen, at den berørte person skal opfylde visse betingelser – nemlig betingelser knyttet til den pågældendes

alder, handicap og midler – for at være berettiget til den nævnte ydelse. I øvrigt udelukker irsk ret, at invaliditetsydelsen udbetales til en person, der ikke har sædvanligt ophold i Irland, såsom en person, der ikke har ret til ophold i denne medlemsstat. Endelig har den forelæggende ret anført, at invaliditetsydelsen udgør en »særlig ikke-bidragspligtig kontantydelse« som omhandlet i forordning nr. 883/2004.

- 23 Ved afgørelse af 27. februar 2018 blev der givet afslag på den af GV indgivne ansøgning om invaliditetsydelse. Den klage, som GV indgav over den nævnte afgørelse, blev afvist ved afgørelse af 12. februar 2019. Begrundelsen for såvel afslaget på ansøgningen som afvisningen af klagen var, at GV ikke havde ret til ophold i Irland.
- 24 Efter anmodning fra en ikke-statslig organisation indgivet på vegne af GV blev der foretaget en fornyet gennemgang af nævnte afgørelse af 12. februar 2019. Ved afgørelse af 2. juli 2019 fastslog Appeals Officer (klageinstans, Irland), at GV – eftersom hun var slægtning i opstigende linje til og blev forsørget af en unionsborger, der var arbejdstager i Irland – havde ret til ophold, men at hun ikke havde ret til at modtage en social ydelse.
- 25 En anmodning om fornyet behandling blev indgivet til Chief Appeals Officer (direktøren for klagemyndigheden). Sidstnævnte bekræftede ved afgørelse af 23. juli 2019, at GV ikke var berettiget til invaliditetsydelsen, da hun i overensstemmelse med regulation 11(1) i bekendtgørelsen af 2015, såfremt hun blev tildelt denne ydelse, ville blive en urimelig byrde for det nationale sociale system og dermed ikke længere ville have ret til ophold.
- 26 GV anlagde sag til prøvelse af den nævnte afgørelse ved High Court (ret i første instans, Irland). Ved dom af 29. maj 2020 annullerede den nævnte retsinstans afgørelsen af 23. juli 2019. I denne dom fastslog retsinstansen særligt, at regulation 11(1) i bekendtgørelsen af 2015, for så vidt som bestemmelsen gør opholdsretten for et familiemedlem til en irsk statsborger – såsom GV – betinget af, at det pågældende familiemedlem ikke må blive en urimelig byrde for statens sociale system, var uforenelig med direktiv 2004/38. Retsinstansen var af den opfattelse, at for så vidt som det på det tidspunkt, hvor det nævnte familiemedlem slutter sig til den pågældende unionsborger, er godtgjort, at familiemedlemmet er afhængigt af denne unionsborger, er det ikke et krav, at familiemedlemmet fortsat forsørges af unionsborgeren, for at vedkommende kan bevare en ret til ophold i værtsmedlemsstaten.
- 27 Chief Appeals Officer (direktøren for klagemyndigheden) og Minister for Employment Affairs and Social Protection (ministeren for beskæftigelse og social beskyttelse) har iværksat appel til prøvelse af den nævnte dom ved Court of Appeal (appeldomstol, Irland), som er den forelæggende ret.
- 28 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Minister for Employment Affairs and Social Protection (ministeren for beskæftigelse og social beskyttelse) er af den opfattelse, at begrebet »familiemedlem« som omhandlet i artikel 2, nr. 2), litra d), i direktiv 2004/38 indeholder et krav om, at familiemedlemmet forbliver forsørget af den pågældende unionsborger, så længe den afledte ret til ophold gøres gældende. Når afhængighedsforholdet mellem dette familiemedlem og denne unionsborger ophører som følge bl.a. af udbetalingen af en social ydelse såsom invaliditetsydelsen, kan familiemedlemmet, som derfor bliver økonomisk afhængig af værtsmedlemsstatens sociale system, således ikke længere være omfattet af en sådan ret til ophold. En sådan fortolkning understøttes for det første af såvel ordlyden af denne bestemmelse som af ordlyden af direktivets artikel 14, stk. 2, og strider for det andet ikke imod Domstolens praksis.

- 29 Den forelæggende ret har anført, at GV derimod i det væsentlige har gjort gældende, at regulation 11(1) i bekendtgørelsen af 2015 er en ulovlig bestemmelse, for så vidt som den undergiver adgangen til en social ydelse for en person, der er familiemedlem til en arbejdstager, der er unionsborger, og som har en afledt opholdsret på grundlag af sin afhængighed af denne arbejdstager, betingelsen vedrørende »en urimelig byrde for statens sociale system«, skønt en sådan betingelse ikke er indeholdt i artikel 7 i direktiv 2004/38. GV er af den opfattelse, at hendes synspunkt bekræftes af Domstolens praksis vedrørende begrebet »afhængighed«. Endvidere er den argumentation, som Minister for Employment Affairs and Social Protection (ministeren for beskæftigelse og social beskyttelse) har fremført, i strid med hendes ret til ligebehandling som sikret ved det nævnte direktivs artikel 24, stk. 1.
- 30 På denne baggrund har Court of appeal (appeldomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er den afledte opholdsret i medfør af artikel 7, stk. [1, litra d)], i direktiv [2004/38] for en slægtning i opstigende linje til en unionsborger, der er arbejdstager, betinget af slægtningens fortsatte afhængighed af arbejdstageren?
- 2) Er direktiv [2004/38] til hinder for, at en værtsmedlemsstat begrænser adgangen til sociale ydelser i form af kontantydelse for et familiemedlem, der har en afledt ret til ophold som følge af hendes afhængighed af en unionsborger, der er arbejdstager, når adgang til en sådan ydelse ville medføre, at hun ikke længere er afhængig af arbejdstageren?
- 3) Er direktiv [2004/38] til hinder for, at en værtsmedlemsstat begrænser adgangen til sociale ydelser i form af kontantydelse for et familiemedlem, der har en afledt ret til ophold som følge af hendes afhængighed af en unionsborger, der er arbejdstager, med den begrundelse, at det pågældende familiemedlem som følge af ydelsen bliver en urimelig byrde for medlemsstatens sociale system?«

Anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

- 31 Efter generaladvokatens fremsættelse af forslaget til afgørelse har de sagsøgte i hovedsagen ved procesdokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 19. marts 2023 anmodet om, at det ved kendelse bestemmes, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement.
- 32 Til støtte for deres anmodning har disse sagsøgte i det væsentlige gjort gældende, at generaladvokaten ved i forslaget til afgørelse at foreslå at anlægge en bred fortolkning af begrebet »afhængighed« med henblik på anvendelsen af artikel 2, nr. 2), litra d), og artikel 7, stk. 1, litra d), i direktiv 2004/38 – dvs. at lægge til grund, at dette begreb henviser til behovet for »følelsesmæssig bistand« og dermed til behov, som kunne være andre end materielle og navnlig finansielle behov – overskred grænserne for genstanden for tvisten i hovedsagen og følgelig foreslog at træffe afgørelse ultra petita.
- 33 Desuden er spørgsmålet om, hvorvidt det nævnte begreb helt eller delvist kan omfatte en følelsesmæssig afhængighed, hverken blevet drøftet under retsforhandlingernes skriftlige del eller i retsmødet. Sagen skal således afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

- 34 Det bemærkes i denne henseende, at generaladvokaten i henhold til artikel 252, stk. 2, TEUF fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt skal fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, som i henhold til statuten for Den Europæiske Unions Domstol kræver den pågældendes medvirken. Domstolen er hverken bundet af dette forslag til afgørelse eller af den begrundelse, som generaladvokaten er fremkommet med (dom af 12.5.2022, *Schneider Electric m.fl.*, C-556/20, EU:C:2022:378, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 Endvidere har Domstolen præciseret, at den omstændighed, at en part, som er omfattet af artikel 23 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, er uenig i generaladvokatens forslag til afgørelse, uanset hvilke spørgsmål der undersøges heri, ikke i sig selv kan udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del (dom af 12.5.2022, *Schneider Electric m.fl.*, C-556/20, EU:C:2022:378, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Ganske vist kan Domstolen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.
- 37 I det foreliggende tilfælde råder Domstolen imidlertid over alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, og den foreliggende sag skal ikke afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet under retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del. I denne henseende bemærkes, at spørgsmålet om rækkevidden af begrebet »afhængighed« som omhandlet i artikel 2, nr. 2), litra d), og artikel 7, stk. 1, litra d), i direktiv 2004/38 – herunder spørgsmålet om, hvorvidt denne afhængighed kan være af følelsesmæssig karakter – særligt blev drøftet i retsmødet.
- 38 Desuden indeholder anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del ingen nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, der er af afgørende betydning for den afgørelse, som Domstolen skal træffe i den nævnte sag.
- 39 På denne baggrund finder Domstolen efter at have hørt generaladvokaten, at det er ufornuddent at genåbne retsforhandlingernes mundtlige del.

Om de præjudicielle spørgsmål

- 40 Det bemærkes indledningsvis, at selv om den forelæggende ret formelt set har begrænset sit spørgsmål til fortolkningen af direktiv 2004/38, er denne omstændighed ikke til hinder for, at Domstolen oplyser den om alle de momenter angående fortolkningen af EU-retten, som kan være til nytte ved afgørelsen af den sag, som verserer for den, uanset om den forelæggende ret har henvist til dem i sit spørgsmål (dom af 14.11.2017, *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at AC, der er rumænsk statsborger og datter af GV, efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at opholde sig og arbejde i Irland erhvervede irsk statsborgerskab i 2016 ved naturalisation.

- 42 I denne henseende skal det bemærkes, at de rettigheder, som eventuelt tildeles ved direktiv 2004/38 til en unionsborgers familiemedlemmer, der selv er statsborgere i en medlemsstat, og som ledsager eller slutter sig til denne unionsborger, ud over de selvstændige rettigheder, som disse medlemmer kan udlede af dette direktiv i medfør af deres egen status som unionsborgere, er afledt af den nævnte unionsborgers rettigheder, som denne er tillagt som følge af udøvelsen af sin ret til fri bevægelighed (jf. i denne retning dom af 14.11.2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 Direktiv 2004/38 fastsætter imidlertid alene betingelserne for en unionsborgers indrejse og ophold i andre medlemsstater end den, hvor den pågældende er statsborger. Eftersom en medlemsstat i medfør af et folkeretligt princip ikke kan nægte sine egne statsborgere ret til indrejse og ophold på sit område, og disse statsborgere således har en ubetinget opholdsret dér, finder dette direktiv nemlig ikke anvendelse på betingelserne for en unionsborgers ophold i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger. Henset til den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i den foregående præmis i denne dom, tillægger direktivet således heller ikke på denne medlemsstats område en afledt opholdsret for denne unionsborgers familiemedlemmer (jf. i denne retning dom af 14.11.2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, præmis 33 og 37 samt den deri nævnte retspraksis).
- 44 Det følger af det ovenstående, at det i det foreliggende tilfælde forholder sig således, at direktiv 2004/38 siden tidspunktet for AC's naturalisation i Irland principielt ikke længere regulerer hendes opholdsret i Irland eller den afledte opholdsret, som hendes familiemedlemmer som omhandlet i direktivets artikel 2, nr. 2) – såsom GV – i givet fald har.
- 45 Når dette er sagt, har Domstolen fastslået, at situationen for en statsborger i en medlemsstat, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved lovligt at indrejse og tage ophold i en anden medlemsstat, ikke kan sidestilles med en rent intern situation, alene fordi denne statsborger under dette ophold har erhvervet værtsmedlemsstatens statsborgerskab ud over sit oprindelige statsborgerskab. Domstolen har heraf udledt, at den effektive virkning af de rettigheder, som unionsborgerne er tillagt i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF, kræver, at en unionsborger, som befinder sig i en sådan situation, i værtsmedlemsstaten fortsat har adgang til de rettigheder, der udledes af nævnte bestemmelse, efter at den pågældende unionsborger har erhvervet statsborgerskab i denne medlemsstat – i givet fald ud over sit oprindelige statsborgerskab – og navnlig at vedkommende kan have et normalt familieliv i den nævnte medlemsstat ved dér at være ledsaget af sine familiemedlemmer (jf. i denne retning dom af 14.11.2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, præmis 49, 52 og 53).
- 46 Nævnte artikel 21, stk. 1, TEUF, hvori det helt generelt fastsættes, at enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, har fundet særligt udtryk i bl.a. artikel 45 TEUF om arbejdskraftens frie bevægelighed (jf. i denne retning dom af 11.11.2021, MH og ILA (Pensionsrettigheder ved konkurs), C-168/20, EU:C:2021:907, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).
- 47 Det følger heraf, at den effektive virkning af de rettigheder, som arbejdstagere i Unionen er tillagt ved artikel 45, stk. 1, TEUF, kræver, at et familiemedlem til en arbejdstager, der er unionsborger, og som efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at opholde sig og arbejde i værtsmedlemsstaten har erhvervet statsborgerskab i denne medlemsstat, kan tildeles en afledt opholdsret.

- 48 Hvad angår betingelserne for indrømmelsen af familiemedlemmets afledte opholdsret må de ikke være strengere end dem, som er fastsat i direktiv 2004/38 for at tildele en opholdsret af samme art til et familiemedlem til en unionsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at bosætte sig i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende er statsborger. Selv om dette direktiv ikke omfatter et tilfælde som det, der er omhandlet i denne doms præmis 45, skal det nemlig anvendes analogt på dette tilfælde (jf. i denne retning dom af 14.11.2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Det skal endvidere bemærkes, at artikel 45, stk. 2, TEUF bestemmer, at arbejdskraftens frie bevægelighed forudsætter afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår. Denne bestemmelse på det særlige område for tildeling af sociale fordele er konkretiseret i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, som fastsætter, at en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere i de øvrige medlemsstater, hvor denne ikke er statsborger (jf. i denne retning dom af 6.10.2020, Jobcenter Krefeld, C-181/19, EU:C:2020:794, præmis 44 og 78).
- 50 Det følger mutatis mutandis af den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 45 og 48, at den omstændighed, at en statsborger i en medlemsstat, som er indrejst og opholder sig i en anden medlemsstat, senere erhverver sidstnævnte medlemsstats statsborgerskab ud over sit oprindelige statsborgerskab, ikke kan indebære, at vedkommende fratages retten til ligebehandling i henhold til artikel 45, stk. 2, TEUF, som gennemført ved artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, og at betingelserne for tildeling af sociale fordele ikke må være strengere end dem, der er fastsat i sidstnævnte bestemmelse.
- 51 Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at de forelagte spørgsmål, der i denne sammenhæng skal forstås således, at de vedrører fortolkningen af artikel 45 TEUF som gennemført gennem afledt ret, skal besvares.
- 52 I denne henseende fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at det er ubestridt, at GV var slægtning i opstigende linje til og blev forsørget af en arbejdstager, der er unionsborger, nemlig AC, såvel på det tidspunkt, hvor hun sluttede sig til denne arbejdstager i denne medlemsstat, som på det tidspunkt, hvor hun ansøgte om tildeling af en invaliditetsydelse. Minister for Employment Affairs and Social Protection (ministeren for beskæftigelse og social beskyttelse) er imidlertid i det væsentlige af den opfattelse, at udbetalingen af denne ydelse til GV ville indebære, at GV ikke længere blev forsørget af sin datter, men af Irlands sociale system. Da GV ikke længere ville opfylde den betingelse, der er indeholdt i artikel 2, nr. 2), litra d), i direktiv 2004/38, ville hun dermed fortabe den afledte opholdsret, som hun har i værtsmedlemsstaten, i henhold til regulation 11(1) i bekendtgørelsen af 2015, der gør bevarelsen af en afledt opholdsret for en slægtning i opstigende linje betinget bl.a. af, at denne slægtning i opstigende linje ikke bliver en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system.
- 53 Det er i denne sammenhæng, at den forelæggende ret med sine præjudicielle spørgsmål, som skal behandles samlet, nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 45 TEUF, som gennemført ved artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, sammenholdt med direktiv 2004/38, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter denne medlemsstats myndigheder kan give afslag på tildeling af en social ydelse til en slægtning i opstigende linje, der på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om denne ydelse forsørges af en arbejdstager, som er unionsborger, eller endog fratage vedkommende retten til ophold i mere

end tre måneder med den begrundelse, at tildelingen af den nævnte ydelse vil bevirke, at dette familiemedlem ikke længere forsørges af denne arbejdstager, der er unionsborger, og således bliver en urimelig byrde for den nævnte medlemsstats sociale system.

- 54 For det første fremgår det af ordlyden af artikel 7, stk. 1, litra d), i direktiv 2004/38 – der skal finde analog anvendelse, således som det fremgår af den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i denne doms præmis 48 – at »et familiemedlem, der ledsager eller slutter sig til en unionsborger, der opfylder betingelserne i litra a), b) eller c)« i nævnte artikel 7, stk. 1, har ret til ophold i mere end tre måneder.
- 55 Begrebet »familiemedlem«, der er anvendt i artikel 7, stk. 1, litra d), i direktiv 2004/38, som skal finde analog anvendelse, er defineret i direktivets artikel 2, nr. 2), og udpeger under litra d) bl.a. »slægtninge i opstigende linje [...], som forsørges af unionsborgeren«.
- 56 Det følger derfor af artikel 2, nr. 2), litra d), i direktiv 2004/38, sammenholdt med direktivets artikel 7, stk. 1, litra a) og d), at slægtninge i opstigende linje til en arbejdstager, der er unionsborger, har en afledt opholdsret i mere end tre måneder, når de »forsørges« af denne arbejdstager.
- 57 Hvad angår denne betingelse har Domstolen præciseret, at afhængighedsforholdet skal foreligge i det land, hvorfra det pågældende familiemedlem kommer, på det tidspunkt, hvor familiemedlemmet ansøger om at slutte sig til den unionsborger, som vedkommende forsørges af (dom af 16.1.2014, Reyes, C-423/12, EU:C:2014:16, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 58 Således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, blev Domstolen imidlertid i den sag, som gav anledning til den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i den foregående præmis i nærværende dom, anmodet om at udtale sig om de betingelser, der skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor den berørte person ansøger om erhvervelse af en afledt opholdsret i værtsmedlemsstaten, og ikke om de betingelser, som vedkommende skal opfylde for at bevare denne ret.
- 59 I sidstnævnte henseende skal det bemærkes, at artikel 14 i direktiv 2004/38, der har overskriften »Bevarelse af retten til ophold«, i stk. 2, første afsnit, bestemmer, at unionsborgere og deres familiemedlemmer har ret til ophold som omhandlet i bl.a. direktivets artikel 7, såfremt de opfylder de i nævnte artikel 7 opstillede betingelser.
- 60 Det følger således af nævnte artikel 14, stk. 2, i direktiv 2004/38, sammenholdt med direktivets artikel 2, nr. 2), litra d), og artikel 7, stk. 1, litra a) og d), at en slægtning i opstigende linje til en arbejdstager, der er unionsborger, har en afledt opholdsret, så længe slægtningen forsørges af denne arbejdstager, og at dette gælder, indtil denne slægtning efter lovligt at have haft ophold fem år i træk i værtsmedlemsstaten kan gøre krav på en ret til tidsubegrænset ophold i overensstemmelse med det nævnte direktivs artikel 16, stk. 1.
- 61 En sådan fortolkning er i overensstemmelse med Domstolens praksis, hvorefter begrebet »berettigede personer« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2004/38 indebærer, at status som berettiget person, selv om en sådan tidligere er opnået, senere kan mistes, hvis betingelserne – herunder dem, der er indeholdt i dette direktivs artikel 2, nr. 2), hvortil nævnte artikel 3, stk. 1, henviser – ikke længere er opfyldt (jf. i denne retning dom af 10.9.2019, Chenchooliah, C-94/18, EU:C:2019:693, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

- 62 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at GV blev forsørget af sin datter, dvs. AC, såvel på det tidspunkt, hvor hun sluttede sig til hende, som på det tidspunkt, hvor hun ansøgte om tildeling af invaliditetsydelsen. På tidspunktet for denne ansøgning opfyldte GV derfor betingelsen for i sin egenskab af »familiemedlem« at opnå en afledt opholdsret i overensstemmelse med direktiv 2004/38.
- 63 For det andet, og således som det fremgår af denne doms præmis 49 og 50, har en arbejdstager, der er unionsborger – herunder i en situation som den for AC, der under sit ophold i værtsmedlemsstaten har erhvervet statsborgerskab i sidstnævnte ud over sit oprindelige statsborgerskab – ret til ligebehandling i henhold til artikel 45, stk. 2, TEUF, som gennemført ved artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011.
- 64 Hvad angår begrebet »sociale [...] fordele« som omhandlet i nævnte artikel 7, stk. 2, har Domstolen præciseret, at det omfatter alle de fordele, det være sig med eller uden tilknytning til en arbejdscontrakt, som generelt tilkommer alle indenlandske arbejdstagere i det væsentlige på grund af deres objektive status som arbejdstagere, eller alene fordi de har sædvanlig bopæl på det nationale område, og hvis udstrækning til også at gælde arbejdstagere med statsborgerskab i andre medlemsstater følgelig må antages at kunne fremme disses mobilitet inden for EU og dermed deres integration i værtsmedlemsstaten (dom af 6.10.2020, Jobcenter Krefeld, C-181/19, EU:C:2020:794, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 Dette begreb kan omfatte sociale ydelser, der samtidig falder ind under det særlige anvendelsesområde for forordning nr. 883/2004, såsom invaliditetsydelsen, således som den forelæggende ret har præciseret (jf. analogt dom af 27.5.1993, Schmid, C-310/91, EU:C:1993:221, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).
- 66 Det skal desuden bemærkes, at en social ydelse – såsom den invaliditetsydelse, der tildeles en slægtning i opstigende linje – for den vandrende arbejdstager udgør en »social fordel« som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, for så vidt som denne slægtning i opstigende linje forsørges af arbejdstageren som omhandlet i artikel 2, nr. 2), litra d), i direktiv 2004/38 (jf. analogt dom af 18.6.1987, Lebon, 316/85, EU:C:1987:302, præmis 12 og 13). Den nævnte slægtning i opstigende linje, der forsørges, kan i øvrigt – eftersom den pågældende er indirekte omfattet af den ligebehandling, der indrømmes den nævnte arbejdstager – påberåbe sig nævnte artikel 7, stk. 2, med henblik på at opnå denne ydelse, når ydelsen i henhold til national ret tildeles direkte til sådanne slægtninge (jf. i denne retning dom af 26.2.1992, Bernini, C-3/90, EU:C:1992:89, præmis 26, og af 14.12.2016, Bragança Linares Verruga m.fl., C-238/15, EU:C:2016:949, præmis 40).
- 67 Som generaladvokaten har anført i punkt 106 i forslaget til afgørelse, vil det nemlig forholde sig således, at hvis en slægtning i opstigende linje til en arbejdstager, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed, ikke – skønt denne slægtning i opstigende linje forsørges af arbejdstageren – kunne blive tildelt en social ydelse, der for den vandrende arbejdstager udgør en »social fordel«, hvilken fordel slægtninge i opstigende linje, der forsørges af arbejdstagere, som er statsborgere i værtsmedlemsstaten, har krav på, ville der heraf følge et indgreb i denne vandrende arbejdstagers ret til ligebehandling.
- 68 Nævnte artikel 7, stk. 2, beskytter således mod den forskelsbehandling, som den vandrende arbejdstager og dennes familiemedlemmer – herunder dem, der er omhandlet i artikel 2, nr. 2), litra d), i direktiv 2004/38 – kan blive udsat for i værtsmedlemsstaten.

- 69 Det følger heraf, at status som slægtning, »som forsørges«, som omhandlet i artikel 2, nr. 2), litra d), i direktiv 2004/38 ikke kan påvirkes af tildelingen af en social ydelse i værtsmedlemsstaten. Hvis en anden løsning blev lagt til grund, ville dette nemlig svare til at anerkende, at tildelingen af en sådan ydelse kan bevirke, at den berørte person mister sin status som familiemedlem, der forsørges, og følgelig begrunde en inddragelse af denne ydelse eller den pågældendes fortabelse af sin ret til ophold. En sådan løsning ville i praksis forhindre dette familiemedlem, der forsørges, i at ansøge om denne ydelse og ville som følge heraf gøre indgreb i den ligebehandling, der er tillagt den vandrende arbejdstager (jf. i denne retning dom af 18.6.1987, Lebon, 316/85, EU:C:1987:302, præmis 20).
- 70 Artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, sammenholdt med artikel 2, nr. 2), litra d), artikel 7, stk. 1, litra a) og d), samt artikel 14, stk. 2, i direktiv 2004/38, bidrager således til gennemførelsen af det med denne forordning forfulgte formål, der består i at fremme arbejdskraftens frie bevægelighed, for så vidt som den gør det muligt at skabe de bedst mulige betingelser for integrationen af familiemedlemmer til unionsborgere, der har gjort brug af denne frihed, og som har udøvet beskæftigelse i værtsmedlemsstaten (jf. i denne retning dom af 6.10.2020, Jobcenter Krefeld, C-181/19, EU:C:2020:794, præmis 51).
- 71 Det skal i denne henseende bemærkes, at i kraft af de skattebidrag, som en vandrende arbejdstager betaler til værtsmedlemsstaten inden for rammerne af den lønnede beskæftigelse, som den pågældende udøver dér, bidrager denne arbejdstager til finansieringen af socialpolitikken i denne medlemsstat og skal følgelig have gavn heraf på de samme vilkår som de nationale arbejdstagere. Det formål, der består i at forhindre en urimelig økonomisk byrde for værtsmedlemsstaten, kan derfor ikke begrunde en forskelsbehandling mellem vandrende arbejdstagere og nationale arbejdstagere (jf. i denne retning dom af 14.6.2012, Kommissionen mod Nederlandene, C-542/09, EU:C:2012:346, præmis 66 og 69).
- 72 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 45 TEUF, som gennemført ved artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, sammenholdt med artikel 2, nr. 2), litra d), artikel 7, stk. 1, litra a) og d), samt artikel 14, stk. 2, i direktiv 2004/38, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter denne medlemsstats myndigheder kan give afslag på tildeling af en social ydelse til en slægtning i opstigende linje, der på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om denne ydelse forsørges af en arbejdstager, som er unionsborger, eller endog fratage vedkommende retten til ophold i mere end tre måneder med den begrundelse, at tildelingen af den nævnte ydelse vil bevirke, at dette familiemedlem ikke længere forsørges af denne arbejdstager, der er unionsborger, og således bliver en urimelig byrde for den nævnte medlemsstats sociale system.

Sagsomkostninger

- 73 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 45 TEUF, som gennemført ved artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for

Unionen, sammenholdt med artikel 2, nr. 2), litra d), artikel 7, stk. 1, litra a) og d), samt artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (E[Ø]F) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF,

skal fortolkes således, at

bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter denne medlemsstats myndigheder kan give afslag på tildeling af en social ydelse til en slægtning i opstigende linje, der på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om denne ydelse forsørges af en arbejdstager, der er unionsborger, eller endog fratage vedkommende retten til ophold i mere end tre måneder med den begrundelse, at tildelingen af den nævnte ydelse vil bevirke, at dette familiemedlem ikke længere forsørges af denne arbejdstager, der er unionsborger, og således bliver en urimelig byrde for den nævnte medlemsstats sociale system.

Underskrifter